

~ z minulosti obce

Libňatova.

Libňatov a sídla vrchnosti.

Dějiny obce Libňatova a život občanů libňatovských poddaných vrchnosti na Vizmburku, Letobně, Ryzmburku a Náchodě spjatý jsou úzce i s dějinami sídel těchto. Libňatov náležel nejprve Ruska-Deu Vizmburku. V následujícím malý výňatek z Dějin hrada. — V sousedství Policka a Broumboška na západ se táhlo dědictví erbu šimene. Za krále Václava I. drželi je dva bratři, synové Sezemovi: Petr ze Skalce a Rubín od sebe oddělení. Petr měl díl jižní od toku Větelnic a potoku Vlasičnicku. Odtud Rubín až ke slepému pomezí, dříve ještě Věnišovic a Vizmor na Broumovsku. Na jihu měli sousedy Držitelé Náchoda, Machova a Chvalkovic. Na západě sahalo toto zboží ke potoku Plyní, meze jí tu s Tuctnovskem. Za původní její majitelé lze míti všechno, co potom náleželo ke Skalici, Ryzmburku, Cívce, Hoře, Hoříčkam, Vizmburku, i Sumpku a Frydlau. Po Petřovi název Petřovic, a Petřovický, po Rubínovi Rubínovice. Petr ze Skalce měl syny Sezema a Tasa. Tas (1279-1300) bohatý a znamenitý pán r. 1279. s potami braniborskými bojoval, hrad Vizmburk postavil, králi ja-

ko prodkomori' sloužeb a po te' ukladně zaražďen' byl. K
panství Kismburškemu náležely tři fary: Úpice, Rtyně a
Bokušín. (Dr. Fimán.) Hrad stal do r. 1447. Roku toho spo-
jili se knížata slezská s městy, Vratislav, Svědvice, Flo-
lice, Budisín, žitavá sebrali mezi sebou peníze, koupili
hrady Kismburk, Adyrach, Jachtě, Belver a Skály, a hra-
dy ty s bravým lidem svým proboučili, aby zamézili lou-
pežným výpádem, podnikaným loupeživými obyvateli
hradů těch.

Libňator náležel potom ku Litoborům. (Tedy
litoboršská se připomíná poprvé r. 1369. (Ješek z Litobor)
r. 1534. uvádě se již jako pustá. Jan Litoboršský z Chlu-
mu dal zde nezamečené zprávy postavit dřevěný kostel
na Bokušíně na místě za valem zruštěného kostela, který
uvádě se již r. 1369. jako farní. Jan z Chlumu se děmni
na Litoborě daroval r. 1464. Parlovi v Libňatorě srobo-
nou živnost, nyníjší usalost c. p. 47. (Darovací listina
viz: str. 44. této knihy a str. 53. 54. paměti knihy farní na
Floříčkách.)

(Po Litoborě náležel Libňator ku Ryzmburku
až do r. 1534.) Roku toho koupěn byl k náhledu Janem
z Pernštejna a na Helfenštejně. K panství ryzmburškemu
náležel tehdy Ryzmburk, hrad úplně zachovalý, a prostran-
ný, s pivovarem a dvoem poplužním, Círná Hora
hrad sborový s městečkem téhož jména, a městečko žerno-
vi, dále vesnice Ratibor a Litobor s tvrzemi pustými, a
ostatní vesnice: Olesovice s mlynem, Víška, Věleby, Sto-
lin a Mstětín, vsi pusté, Lhota Rěselová, Fleimaměky,
Světlá, Floříčky s prodacím kostelním, Lhota pod Flo-
říčkami, Chlístov, Kůžánov, Libňator a Týrov, vsi
pustá a zaslá. R. 1543. prodán Ryzmburk Bernardu
žehuřickému z Nestajora. Náhrobek pána toho v před-

sini Kostela na Horčickách, s postarou rytířů a s nápisem:
Léta pana R. Správcete našeho: Umrzel Urozený
a statečný Rytíř Pan Bernard zichussizky z nestá-
gova v pokoji lehe odproczivostí budu.

naproti na druhé straně předsíně chrámové uáho-
 bek s rytířem v celé postavě a s nápisem:

Tuto leží Urozený a Statečný Rytíř Pan Kuness
Bohdaneky z Hlodkova. R. na Lhotě Rzesetové Léta-
. . . . vinn zajisté že vykypitel muz živ gest a že pro-
sledni Den země vstanu a zase obliezen budu Rozi-
mon.

Roku 1600. Doupeno zboží ryzmburské opět k
 Máchodů. Majitel Ryzmburku pan z Talmberku pro-
 pisuje hrad Ryzmburk takto: " Zámek Ryzmburk
 dobře stavěný od kamene jest ve své ohradě a zavřeni
 bezpečen. Létnic na tímž zámku třinácte, sklepův
 zaklenutých nad zemí a pod zemí ano také mnoho jiných
 prokójův od kamene vystavěných. Také jest pro chování
 letním časem pro maso a zvěřiny lednice jedna v
 zámku. Těž zámek a taková všechna velká stavění
 Rdyby se nyní stavěti měla do mnoha tisíců by
 se na to vynaložiti muslo. " —

V zemi panství a hradeu Máchoda vystihlo se vi-
 ce majitelů z nichž dobrými vládci k prodáníjm se uká-
 zali paní Špídlové a pod paní Smiřických, jichž Doba
 je zlatou Dobou Máchoda. Po r. 1621. nastal obet k
 horsímu. Státky Smiřických byly zkonfiskovány a
 přestly Doupi na rodinu Trčků a to na Magdalenu a
 pro ni na Adama Erdmanna. Po tragickém skonku
 tohoto v Chebu r. 1634. Dostalo se potom panství

riřalce Valďstýnovu, Vlastu Octaviovi Piccolominimu v
jehož držení zůstal Náchod až do r. 1783. Tjz rozšířil hrad
na rozměr dvojnásobný. Nástupci Octaviovi poněmčovali
a nekaskavi vládli. - Koncem XVIII. století koupil Ná-
chod z dražby od dědiců rodiny Piccolominské Petr, vévoda
Klersonský. R. 1842. nastoupil rod z Lippe-Schaumbur-
ku Jiřím Vilémem.

- Soudy a právo outřpné. -

V době příslušnosti Libňatova k Vizmburku
mělo hradec právo místo úpice. Sibenice nalézala se
dle zprávy na návrší „U lipky“ zvaném. Později ob-
čané z Libňatova doпусти-li se skutku hrozného ctá-
vání byli na outřpné právo do Náchoda. Otom ja-
kým způsobem trestány byly různé zločiny uvede-
no v následujícím kronikářem několik příkladů
zapsaných v outřpných knihách náchodských v archi-
vu zemském, čpaných z díla od J. K. Hraše: Dějiny mě-
sta Náchoda. Kronikář uvedl i některé případy mi-
mo obec libňatovskou, které vzaty jsou ze sousedních
a známých obcí, budou mít povždy svou zajímavost.
[Tresty byly přísné. Trestem smrti trestána nejen vražda
ale i krádeže, pytlactví, nevěra manželská, padělá-
ní ku př. šafářů a t. d. Je i tyto přísné tresty zlo-
činům nezabránily svědčí zmíněné knihy outřpné.
Stalo se dokonce, že i dřevěná sibenice náchodská
byla několikrát upravena. Postavena tudíž sibenice
z kamene, čtyřboká s hákem na každé straně r.
1531.} od Kuby, rybníků ve Lhotě Řisťovské a Hlorčice

svažra jeho ze Třtice, a dáno od ní 26 kop a 16 gr. měšen-
ských. Sběnice ta nacházela se na Starém městě, u stět-
ní Dráhy nynější, kde dosud navozěný kopec „sběnicí“
zvaný.

Stínadla. Druhou Golgotou náchozskou byla stínadla.
Byla to louka rozkládající se na bývalých korejsích
Dráhách mezi stodolami ve tábě Komenského-nad
kostelem sv. Michala, pod ták zvaným „Klínkem“, tam,
kde je dnes dům č. 264.

Páleníště. Třetí místo popravní páleníště se nacházelo pod
spravedlností a u sběnicí ve Starém městě směrem
k cihelně.

Kat býval osobou opovržlivou a zastával namnoze fun-
kci pokorného. Nebylo-li pro něj kata, bylo povin-
ností obce, kam odsouzený náležel, kata s pracholky z
jiného města dopravit. Náschodští vypůjčovali si kata
buď ze Stárkova, aneb z Hrozdce Křálové.

Výkonným orgánem v Konsiltského-soudu býval rych-
tář. Kao ve zléh úmyslu sáhl na rychtáře aub pomoc-
níky jeho-tem dopustil se „odboje“ a propadl krdlem.
Ale z rychtářovi zle se vedlo. Zapoměl-li se někdy v úra-
du svém?

Tak rychtář Michal Flepnar, jinak „Karnaus“ z
Křížanova dopustil se r. 1624. v úřadu svém nějakých
„bejsřížnosti“ a byl proto na odporučení pana Jakuba
Špaty, úředníka panství náchozského, zatčen a do
Sattavy náchozské dán, kdež dlouho seděl a ještě dlou-
ho by si provedl, kdyby se nebyli zaň zaměřili dobří
přátelé jeho: Jan Hanzlíček z Křížanova, Štěpán
Kňourek ze Slatiny a Jan Flepnar z Litobče a nebyli
300 kop groňů českých „za základ rukojímství“ složili.
Teprve potom mohl být propuštěn.

Protriv nách. kniha XVIII 165.

Mohli-li přijít do šotlavy rychtářovi, tím spíše
se tam mohly dostat i jejich děti. Toho zakusil v

plně mrtě r. 1624. Jan, syn Jirya Ryckářova z Libňatova, který se dostal do trestání šaklovního v náhodné šaklově "pro své zlé a hanobné a neřádné skutky proti Pánu Bohu, přikázáním jeho svatým ano i proti bližním svým zlodějstvím činěné a spáchané pro kteréžto přečinění své již hrdlo a život svůj propadl. Když však se za něho dobří a poctiví lidé přimlouvali, bylo mu hrdlo darováno a "přasjrováno".

Hraše "Záměti Náchoďa" - Arch. n. Kn. XVII.

V Náchoďě byl trest mrti více promižen než jinde, o čemž v knihách náchoďských více důkazů.

Tak r. 1594. Vondřej Travičků z Rybníku měl pro "vzatek hrdi psůnce" ze dvora studničského z poručení hraběte Petra Šrasky z Nedabylic a na Studenci na hrdle sestán býti, dána mu však na přimlouvu dobrych lidí milost.

Tamtéž. -- --

Podobně prominut trest Václavovi Potovovi v r. 1603. do šaklově "za přičinou zjívání zlodějství, jehož se u Jana Matějčova, poddaným hraběte Jiřího Šrasky z Nedabylic a na Loučově dopustil, prokročiti mu sáti purnatý aneb ložní". Měl jako šaklovce zemský "slušně a spravedlivě" na hrdle zpristan býti avšak na přimlouvu "dobrych a poctivých lidí" obdržel milost a to na ten způsob, aby šaklové vzniklé 8 kop misenských zaplotil.

Tamtéž.

Oudymí a hrdelní právo

právo svůj vzalo v Itálii. Nejstarší stopy pro-nucei dlech ve 13. století. Ženy těhotné a hoši a děvčata do 14. roku, prozvějí hoši do 47. let a děvčata do 15. roku neměli po zákonu oudymím právu se poddávati.

Primlouvil-li se za odsouzeního kněz, dána mu

zpravivši ho milostk.

Řek r. 1577. odsouzen pro krádež zloděj Balsor z Marsova k smrti oběšením. Od této smrti vyprovil jej s měšťkami náhodským děkan Adam Kolyeanský.

Jan Machu z Úpice vyznal v sobotu před zelenou nedělí r. 1552., když jej velice mučili, "že když šel z Vratislavi s Polákem, který někdy býval v Úpici, k řavoru, i mezi řavorem a kladiskem že prokali jakéhos Sljaka. Polák dal mu vostřím za řek a on se řyrou v řavu ho uhodil, a vzali mu řasou a řvici a řyž u něho chtěli peníze hledati, jakys člověk šel na ně na řoni a tu oni vzavši od něho řec, řyž ukleli." Po řvitem řápeni byl Jan Machu odevzdán řatu a "od řeci zemřel".

Byl-li někdo v podezření že někoho zavraždil, mohl se přísahou čili "závazkem" očistiti. Jde se však vedlo. Tomu kdo falešný závazek učinil.

Řek r. 1580. obviněn byl Jakub Vinklar, mlynář z Řadce, že svoji ženu Elisku zráditi. Jelikož na ni nebylo žádné pány ani bodné ani řecí a Vinklar zarádal, byl přiveden k matole své ženy na řechor úpice aby tam udělal "závazek" čili přísahu, že tím řodem vinen není. Položil Vinklar dva prsty na řis řavý své manželky, v řisomnosti řáva řypic řeho a dovolával se řiny své, aby vydala svědectví, že tím řodem řovinen není, a že při tom řodu nebyl. "Ale řpící s tímto "závazkem" řpokojeni nebyli a dodali řlynáře do řachota na řuty řavo, a tam bylo řálem řvickani v řoky vyznal v řitý řeu sv. řikuláše, že řadam, řyž a řfab řl řt. Bisku a řvny, řyč z řpice že ho řvedli aby ženu svou řamotřoval. Vyznal také, že mu řodil řyž řadam, řyž bude "závazek".

činěti, aby se Per ukročala, aby měl při sobě muž se šlechtami zaudalovými." Jiřík Aurst při mu pověděl, že tokovou starou skludrou lehko odbude, a potom že s ním šel z tisk Buků k Bekovi, Keřmáři do vesely, a odsud v noci do vsi Radce, a když přišli k mlynu, že našli žebřík přistavený na kolo vodní a že jej přistavili na schůdku a on že jist po tom žebříce nýsovo na mlyn vlezl, odstrčil sítě, kde jeho manželka ležela, a ten Jiřík Aurst že za ním vlezl a tak že jist ten Jiřík Aurst tam ji srazil a zamordoval, a on že jist mu pasu svého od kordu přijal, a s ním při tom mordu že jist byl, Když jist ji tu pas na hrdlo strčil a tím pasem hrdlo jí zasol, a jí zadržel, aby nemohla křičeti, a tak že jist udávena, a on Vinklar že jist tohož Jiříka do Studenec vyprovodil, a potom že mu hořili, kalhoty, punčochy, pláště a šest pacír dal, aby šel z země a on řekl tak učiteli, a jest-li že by kdy na kata přišel, že ho chce zatajiti. A konečně doznal, že tu "zavazek na Melové kolesné udělal."
 A k tomu přisáhl poznamenal: "Pro tokovéj ičiněck vy-
 táhli mu teplem jazyk a čortili jej páni kati."

Ochavuj ten způsob popravu zavěšen u nás za krále Ka-
 dislava a připomíná se poprvé r. 1446.

Taková drobná pokuta čtverem vykonána v pástce
 před sv. Tomášem r. 1555, na Janovi z Libňatova, ry-
 novci Holubovu, který bys- kápen katem vyznal, že
 Juzanu Bělinovou z Slavovic z mostu úprského u fa-
 roměře strčil do vody "a když se chtěla z vody dobýtí
 že jí sarky pískal a sekal a tak až ji zamordoval.

Ještě kresty vymysleli si páni na vražednice děti.
 Nejin že je hozným způsobem mučili ale i státnou
 smrti je testali: Dávali je totiž za živa zakopati,
 k mestu tomu odsouzená posazena do hloubi kopři-
 vami a bodláčím obloženího, který se potom pomalu
 zasypával hlinou.

Smrtí saskovou zemřela Lidmila, Deua Kříčova ze Slatiny. Ta v sobotu před svatým Linhartem r. 1569. „jsem pubrem tázána vyznala, že s bratrem svým měla Dítě, a že je zakopala ve štátku ^{Scukalů} u Šoukala v Libňatově před prohem v marštali.“ Po tomto vyznání byla na stinadle vyvedena a tam živa „souce zahrabána zemřela.“

Stjný osud stihl ve čtveřek před třemi Králi r. 1589. Annou Deuu nebožtíka Mosouš Kutálkova ze vsi Ša-tonovic. Která před osobami rodušními v outýj novým letě téhož roku dobrovolně se vyznala, že byla s matě-jákem ze vsi Lhoty poddaným z. mti. uvozeního pana Rudolfa Stubenberka, pána panství novoměstského; ve sdavu požehnaném a že jí tyž matějak příslibil, jest-li by manželky jeho od smrti Pán Bilk uslovati neráčil, že on jí Annu do smrti nepustí. A více vyznala, že měla Dvě děti a že ty „oby“ děti živý nebyli a „voby“ těch dětí ze vorknem ven vyhodila a jedno zase vzala, slitovavši se nad umrlým a měla je v hlavěch. Kde ležela až do dne, a potom je je našli v Koudele, kde je donesla do Komory, a z té Komory je zase vzala, umyvá je, prochovati „oby“ dala. A vod jednoho toho dítěte je pes nožičky ujedl a ručku jednu, že jináč není.“ — K tomu vyznání připsal Kverník toto slova: „Pro ten něstě-cký a vykonaly její skutek podle jejího dobrovolného, a při pravu ústným oznámením přiznání jest právem podle práv městských oshelována, aby za živa byla zahrabána. Stalo se letka 1589. ve čtveřek před třemi Králi.“

Přisně se tustalo lovení ryb v úžích vodách. K ho-
spodářství potřilo i rybarství. K chování vod ustanovová-
ni byli hajní nad říkami. Tito hajní mívali i své-
ho nadříženého „fisrnistra“. Ti boz milosrdeuství py-
tláky ryb stíhali a úradu ku potrestání dodávali,

Když s ním ihned ústavním právem přikročil. Provi-
nenci bývali obyčejně buď provazem aub mečem
trestáni.

Tak r. 1540. polapen a na mučenií dodán pro-
křadení ryb Jan Mlegiva z Libňotova, který rád
s Beněšem z Úpice pstruhy a jiné ryby v řece Úpě chy-
tal. Byl polapen dostal se do Náchoda na outřpni
právo, aby se vyznal, kde a mnoho-li ryb lapával.
Zmuccen vyznal v pronděti před masku Boží sněžní
r. 1540. "že jest chodíval od dvanašti let do řek na
panství škaličkém, a tam pstruhy křadával s Bene-
šem, ten jest také ten sak svůj měl a ty pstruhy pro-
dával do Jaroměřě a jiné kudy mohl. Ale o tom lidé
neviděti, by křadení byly. A Jan Čuba z Havelovic s
ním chodíval, ten s ním byl čtyrykrát. Vaněk Kocí-
rek Čubasov syn, jest podruží u Čubého na výprově,
ten s ním také čtyrykrát byl na těch rybách." A když
ho znovu trápit vyznal na Beněš Hlavničku že
s ním šel na ryby.

A hned druhého dne osmul se zmíněný Beněš z Ú-
pice v mučírni a jsa na trápnu vyznal, na Kaotku z
Úpice, "že byl s ním jedním na rybách v panství vo-
de v Radhanicích a s Čubou Kocírkem a s Jadrůškou
že byl jedním na rybách v panství vođe a ty ryby je
prodával do Jaroměřě ale neví komu."

V sobotu před zelenou nedělí r. 1552. dostal se na
mučenií pro lapání ryb Jan Machů z Úpice. Lapával
pro ryby, vyznával jsa trápnem, "pro zápovědi v molci
s Rškem a s Klížem a s bratrem Adamem, kteri
saky že si lapali, a čtvrtý žerdi honil, a čtyřech
ryb. Dělili se jimi, a Kajdém pro čtyrech lipancích
že se dostalo, a doma že si je snědli. Mach, otec
muoj a jsa bratr taky mi pomáhali ryb lapati, a
mudr taky o tom věděla a bratr je vonil do dvora.

Vavra Mostihubů když šel do své řeky, lapával tosky v panský, to sem viděl a na tom smím umřítí."

Jiný rybník rybníkářský byl Jan Čimůk ze Ptčejně když jej pro lapání v eziších vodách dali v pátém před sv. Václava r. 1571. na outyprné právo v Náchodě vyznal "že Hlavovi ve zličí pobral ryby s jazyms Kucklíkem, panu Václavu Javornickému pobral z rybníku sedm línův, a vokounův před s Kucklíkem, ve Vřelibech vzal liny a dvanáct kapru." Za tuto krádež jakož i za jiné byl sšat. Mil byti oběšen, ale proml aby nebyl.

Hraše: Dejiny Náchoda - Outyprné právo z r. 1571.

Ondřej Klíček z Kyže byl v outyprné před počítím Pána Krista r. 1574. "kustan provazem proto, že nad studeneckým rybníčkem v služce lapil jest dvě štiky, že v poltrubi pod rybníčkem Kyžovským lapal ryby, těch však mnoho nelapil, byly drobný. Při sadkách panských v potoce že lapal jest kapry, lapil jich devět, mněl jest, že sou z něho vyšly."

Tamtéž.

Chov a pozívání ryb v minulosti

O velikém množství ryb v minulosti i pozívání jich svědčí i Kuchyni křídijši. Stavalo se, že útládka nastupující službu vymínovála si, že smí toliko jednou, neb dvakrát v týdně dostávati ryby k jídlu. V Kuchyni křídijši volíame "Kotlíky velké i malé k vaření ryb." Příklad: V Kuchyni Martina Petrova v Náchodě volíame r. 1618. "Kotlíkův pro vaření ryb větších i menších vosum."

Archiv náchoďský kniha XIV G. 21.

Artykule obecní.

Tak zvaní obecní artykule předčítány bývaly při shromáždění obecní tak zvaných obecních heimatůch. Obyčej ten udržoval se po několik století. Artykulů bývalo šest. V dalším opisané jsou data novějšího a je jich jedenaš. Píseň artykulů škole Ktějšího dříve nebylo.

XI Artykulů

Ktější Radě obecní k zachování předloženy jsou

V Libuňově Dne 3. ledna 1836.

Slovísci naši sousedé jak domácí, tak i přespolu! Pan rychtář jest v oumyslu dnešního dne tuto hromadu, již slove posudní s pomocí Pána Boha všemohoucího, s pomocí my svými vydržeti, proč se Vám v tom nařízenji, abyste jedenskazdý bedlivý pozor měli, ji posloucheali co v sobě obsahuj. V tom se nyní nepomináte, nebo mnohý na soude nikdy nebývá, také uoi jak se chorati ma předně ku Pánu Bohu a potom k vrchnostem nám od Boha představeným.

Moji naši sousedé jak domácí tak i přespolu! Jest z toho pan rychtář i počestné právo-protěšeno, že milý všemohoucí Bůh, co jsme od Pána Boha vinnovali r. 1835., také jsme se toho společní v dobrém zdraví dočkali, a zase do domu pana rychtáře tohoto r. 1836. se shromáždili, z toho buď všemohoucí Pán Bůh pochránu, Proč počestné právo nám zase v tomto nastalím roce na Pánu Bohu vinnuje a zůsta, předně všem panům sousedům i také přespulům, kteří by se v tomto shromáždění vynacházeli, jejich manželkám i dětkám, též i jejich přípatěm, zdraví, štěstí, hojné Boží prožebnání a s pomocí všech věcí protěbných, spravedlných, duš i tělu prospěšných, též dar ducha Páni modrosti i

také přijou, aby Vás Bůh všemohoucí každého času ode
všeho zlého chránil, a opatroval, praxi Vaši prozřeloval,
kdyby se ale jinmu líbilo z vás Rtuého z tohoto budního
a plbctivého úřolí povolati, by posíl Dusi jeho starze
stiaž srotých anjelů do života věčného přijmouti.

Toto všeho vám toto pročestui právo, námi sousedí
příje a žadati upřestáva. Nyni ale budou Vám artyku-
loví čteny, sledte jich pilně proslechnouti, De nich se
řiditi a spravovati.

Artykul první týkající se eti a slavy boží.

Přičně a nejprve mají všichni lidé Boha se báti,
mají přikázání jeho a církve Katolické věrně plniti,
náležitěně zadného jiného jin toho jedniého Boha nemíti,
jeho největší jméno nořarmo neuzívati, neděle a zavě-
ceci svátský s nalezitou pobožností svítiti, následovně
skrz pohoršlivé schizmy a jednání nelehčovati, všelikého
hmotného díla zjivně neb ukrytě nedělati, služeb Božích
což jest mše a kázání navštěvovati a při mši svaté bez
obřizitosti a vážně tajemství mše svaté rozjímati a
kázání pro zlepšení sebe na sebe obraceti, také mají v
jídle a pití sobě újmu činiti, a v zapovízení dni zadných
masitjel pokrmmi nepožívati, sunovně také jednati,
jakk Kristus Katolický jednati zavázán jest. Sprz to-
nám bude Bůh milostivým, odvrátí od nás zasloužilý,
trest, da nám v běžném roku ourodu polní, prozřehna
našich praxi bude nás chrániti od zlijel psíchod, prospě-
je nám zdraví abychom nás vezdejší eľleť ve zdraví a
prokoji užívati mohli. Při tom vzapromi nejme nejvyšší-
mu prosby za našeho milého křizete země, našeho císaře
ferdinanda prvního přidnásěti aby jej Bůh při zdraví za-
choval, nám jej jako lastkového otce nachýlll, a ve svořno-
sti s jinými mocnostmi udržel. I také na místní vrel-
nost naši totiž na velkomocnou arcivévodkyni z Kurlan-
du a její oúředníky namatujte, neb oni nokoř a svoř-
nost mezi námi udržují a o naši bezpěčnosť se sta-
rají.

Článek druhý týkající se duchodu žadatelů:

V tom článku se nám připomíná, kterak předkové naši nám namožku učinili, chcem Páni založení svatému Duchu vyžítivli, kde se slovo Boží hlásá, a nám Dusi R užítku vysvětluje, nás svata R našemu spasení koná, svátost Píse svatého uděluje, by Duse naši odmytí a my myny Božími se činíme, též allelom andělským Prmení byvame, totiž nejsvětější svátosti oltářní. Máte tedy pilně a s pobožností chram ten navštívorati, veliký příspěvek neb almužnu s radostí tomu domu Božímu poskytovati, aby on R větší cti a chvali Boží vynikati a se zvelborati mohl. Neboj se to vše slušná, a Bohu libezná, když my ten chram plný úcty podporovate z našich spravedlivých prací budeme, tomu můžeme za Duse našich milých sbet své svate Bohu obětovati, také při veřejných procesích každého času modlitby naše přednášeti. Tím se váš početné právo dopřává, vte-li co do oprakovníků tohoto chudého žadatelů, oznamte. Dnes se vám cesta otvírá.

Článek třetí týkající se duchodu tří milosti arcievděky a jichko regálu.

Příky, protoky, rybníky, lesy, pil, olejny, dovozy a jiných všech věcí žádným vynmysleným způsobem bez opovědi a pojednání představených hospodářů aneb milostivé vobnosti, žádných handliů neb odcizování nepřisluzí, což samo právo přirozené zapovídá. Kdyby se toho dopustil aby žádnému vinnu jin sám sobě přizíval, a tak si každému zapovídá, aby na žádném místě nic nebral vybrů jak panských tak žadatelů, obecních, sedlských vše při pokoji zanechal, toho se tím velmi přisně poroucí

Článek čtvrtý týkající se škody obce neb sousedské: Pastrami, krádeží, v zahradach, lukách, v lesích i na obci, dříví kazení v tom se výstraha dáva, abyste se toho všichni varovali, a co komu nepatří, toho se neujímali. Tani jest obyčej nechrabitelny, kteří bhar oči dříví, jej přes obec přehánějí, a tudý lidu chudému ubližují, kteří majíce husu neb tele žádné postavy pro to nemohou mítí.

Tak se poroučí, aby každý, koho se to týče, Dobrou míru, vá-
hu, tich vřel, líciv, spravedlivá motovišla měl, aby tedy li-
du chudému se neubližovalo; a skrz co by náš Bůh zůstati
musel, neb on sám praví: Jakož milou mřiti budete,
touz vám zase bude admřeno. Zdo v tecl přestupcích přisti-
žeb bude tomu nebude v nicem folkováno- ale budiž do-
bud (na přiklad jiným) lud prokutou neb vřenim křesau
bude.

Čltykul pátý O přizlosti.

Na přistkalk a služeb, kde se na Tamu Bohu hřičy
přičlaji skrz hanebné tlaclau, blizního pomlouvaní, toki
mnohy obyčej mají, že zlořeči, přisokaji, a na duši dar-
mo berou, protož se sousedé na to napominaji, na
Každém místě na to pozorujm byti, a takové mlady, ptuě
Boha urážejí a dobrým mravim ke škáže jsou, všemož-
ně přitřlovati. Jestli to zachovate, vězte, že Božského požeh-
nanu očekávati můžete. - Jestli páni sousedé do práva neb
práva něco víte, i také nzi sebou jaký hněv máte, vjdoue
do potozu, vř soudřsky a přátelsky se porovnejte, a poust-
nenu právu skrz přitěle přidněsti neopomente. Cesta svo-
bodna se poustě.

Čltykul šestý. O setrnosti při světle.

Porimno nám všim pozorovati, a v paměti mřti, by hos-
podářové celožku, dítky pozorovali, by z neopotrnosti naši žad-
na škoda ohně neznišla, ponivadť nemajiče prostředku
jeden druhého podporovati, a zakládati, a že velmi těžka věc
jest nijakého nářku sobě vědomim a na se promstě volaji-
cim se uznovati; Uchovějz náš Bůh takového prádu, a dej nám
Každému z nás svělla Božského spatřiti.

Čltykul sedmý. O lidecl izopanskijel a bez listu fedrov- nich.

V tom se zapoviđa, abyste žádného bez listu fedrovniho
nepřechovávali, nebť dost zkřšenosti máte, jakí nepřijem-
né přitěchy, na rozličnýel místech se staly, že lidé dobroře-
nini za to velikou ztrátu měli. Ovšem jest pravda, že nosleku
žadný sebou vzlti nemůžē, přiče na to potřeba pozorovati,
mají-li lidé co ukázati, aby mohli sem nebo tam, fedrovny

takovým lidem propisují býti. Byt třeba svobodný byl, před-
ce jest takovému se ovládnouti.

Článek osmý O škole.

Ten nepominá vsi každý rodič, kteří děti ke škole sehopné
mají, aby je tam pilně vyučovali, poněvadž děti ve škole jin
Boha znát, přikázání jeho plnit se učí, a tudíž i v dospě-
lém věku morálně živý býti vědí. Také mládež na opakují-
cí hodiny vyučovati, aby v umění dále prospívali a aby se
prokute do zemského nejvyššího řízení vyhnuli, která v pr-
nížítím, neb konání obecního díla vyměřena jest.

Článek devátý O soude.

Tak jak milostivá vřelost poroučí abyste hned spanem
myšléním a nic brzy ráno na takový soud se vysloviti jak
konšel i také kdo jakou povinnost má, též peníze při kni-
hač purkraběm skládal, aby sobě takové peníze zho-
viti, by pořádnost v rejstříkač učiněna býti mohla. To se
vám tím oznamuje.

Článek desátý O svatě zprovidi velikonoční.

V tom článku se soustředí od počestného práva na-
pomináte, když vám od velebného pana faráře oznámeno
bude o velikonoční svatou zprovid, byste časné hleděti své
svědomí spořádati, správu duchovnímu se vyznati a
nejsvětější svatost oltarů přijmouti. Také manželky, dí-
tky, čeládku k svatému jednání předzvořiti, což se vám
od počestného práva napominá.

Článek jedenáctý. O časném a v pravý čas se seřazení do homady.

Slovití práni soustředí tímto článkem se napomináte,
kdykoli se vám do homady jiti nařídí, abyste v příhodný
čas přijíti hleděti, a ne jak mnozí v obyčiji mají, teprve v no-
ci a porůzno přicházejí, z čehož jin nepořádek prorstává, když
mnozí v čas přijíždějí. Dlouho tu čekati musejí. Také se vám
v pamet uvádí, že myslíte takové do homady svolání, ne
je své vůle, ale musí vřelostenskou podmínka, a tím ka-
ždý oud k poslušnosti zavázán jest. Tím samým se to-kaž-

Demu nedbalému vyskazuje, aby se trestu uvaroval.
 S tímto jst tímto článkuliím konec.

Pán Bůh rač naši žádosti vyplniti, a nám svou pomoc dáti, bychom podle těchto článků poknačovali, přiKa-
 zání Boží plnili, Dušovní i světské včlnosti poslouchali,
 obecni i Domáci pokoj a svoruok zaskovávali, a sebe láskou
 bratrskou předkláceli, zařiz by nám Bůh zdraví udičil, na-
 řich živuistek prožehnal, Dlouhým životem daroval, a posko-
 nalím zdejším putování nás všich pod Korouvi slavného-
 vznúšení shleduti a do věčné slávy sům Dobrym přislíbe-
 nou přijmouti račil.

Nyní vejouce páni do protazu o všichno-u porovnej-
 te, a na ty články zase pověstnému právu skye úd-
 noho pútele odpovédeti neopomeníte. S tím Pán Bůh
 všemohoucí rač s námi býti. Amen.

Některí rychtářové a starostové
libňatovští

Urodí se:

n. 1464.	rychtář	Pavel (svobodník)	1867. - 1870	Václav Syrovátka č. 1.	
" 1580	"	Petr	1870. - 1883.	Jan Ullba. č. 28.	
" 1725.	Martin	Drtina	1883 - 1889	Antonín Šepnar č. 67.	
" 1775.	Josef	Buqr	č. 47.	1889. - 1902	Josef Teichman č. 70.
" 1803.	Josef	Vít	1902 - 1909.	Josef Kábrt č. 23.	
" 1819.	Josef	Šouček	1909 - 1913	Jan Ullba č. 39.	
" 1826 - 1846	Jan	Šouček	1913 - 1919	Josef Seidl č. 118.	
8. " 1846 - 1849	Antonín	Vít	1919 - 1923.	Lenka Vít č. 7.	
6. " 1849 - 1856	Jan	Ullba	1923.	Jan Ullba č. 38.	
7. " 1856 - 1858	Jan	Vít			
" 1858 - 1861	Jan	Seidl			
" 1861 - 1867.	Štěpán	Zaruba	č. 40		

(n. 1807. Jan Berg, n. 1816. Jan Šouček Kosiňka)